Svenska Canada Tidningen

Printed and published every Wednesday by the CANADA WEEKLY PRINTING COMPANY, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at the office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Telephone: Garry 3174.

F. M. DAHL, Manager. NILS P. SON BROWN, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS.

Helt år, i förskott	$1.50
Halft år, i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	1.75
Helt år till Sverige	2.50
Halft år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	$1.50

Föreläsningsannonser, önskas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 cum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

AMERICAN ASSOCIATION MEMBERSHIP LABEL FOREIGN LANGUAGE NEWSPAPERS

Torsdagen den 7 november, 1918.

PÅ FÖREKOMMEN anledning återgiva vi härnedan ett avsnitt ur ett tal, som denna tidnings redaktör i somras höll vid en biblioteksfest i Ericson, Man. Han sade bland annat:

Svenskarna i Canada ha offentligen från visst imperialistiskt håll blivit anklagade för att vara pro-tyska, olojala och opratiotiska. Mot mig personligen har offentligen från samma håll den anklagelsen riktats. På goda grunder vågar jag tillbakavisa denna anklagelse. Vad svenskarna i allmänhet beträffar, kan det tryggt sägas, att ett mera lojalt och patriotiskt folk knappast finnes. Men jag lägger kanske då en annan mening i ordet patriotism, än våra imperialister göra. Jag menar patriotism i den högsta och ädlaste betydelse, den patriotism, som våra svenska pionjärer i Canada avlagt ett lysande vittnesbörd om, dessa pionjärer, som brutit vild och oländig mark, lagt vidsträckta prärier under plogen, dragit malm ur gruvorna och byggt landets vidsträckta järnvägsnät. Vad mig personligen beträffar, vågar jag utmana vem det vara månde att lägga sitt finger på ett enda ord, jag sagt, en enda rad, jag skrivit, och finna, att något jag sagt eller skrivit varit, stridande mot Canadas verkliga och vitala intressen. Om något dylikt kan påträffas, är jag villig att erkänna mig olojal och opatriotisk. Men icke förr.

Vad jag velat säga är det. Den patriotism det svenska folket i Canada visat, är nog och tillfyllest. Den är det vackraste utslag av verklig fosterlandskärlek. Om vi följa våra svenska pionjärer i spåren och utan stora åthävor och skriande lojalitetsförklaringar samvetsgrannt och med kraft utföra vår gärning i livet, arbeta var och en på sitt håll för adoptivlandets bästa, då förbli vi svensksinnade, och då äro vi ock verkliga canadensiska patrioter.

INTAGANDET i Albertas regering av den förre liberale ledaren i Ontario var ett välförtjänt erkännande av dennes kraftiga personlighet och duglighet som statsman. Calgary Albertan säger om honom:

"Hon. A. G. MacKay har innehaft sitt ämbete endast några veckor, men han har redan visat, att han är en företagsam och handlingskraftig man. Han är progressiv och full av idéer och besitter mod och duglighet. Han är redan en av de starkaste medlemmarna i regeringen."

I de ödesdigra dagar, som ligga framför oss, blickar landet mot män av A. G. MacKays kaliber att taga del i återuppbyggandet av vårt sociala och nationella liv. "God give us men!" är det passionerade ropet från ett Canada, som dignar under medelmåtternas regering.

AV OBEKANTSKAP med fakta eller kanske ännu troligare av önskan att göra propaganda för unionregeringen i Canada föres en försätlig kampanj i en viss del av Cannadas press, som går ut på att framställa den brittiske statsministern såsom ledaren för de demokratiska krafterna i England. "Toronto Star" måste ha mycket dålig åsikt om sina läsares intelligens, då den begär, att de skola tro, att till Lloyd Georges och Lord Millners röst lyssnar i dessa dagar hela den demokratiska världen. Det finnes ingen som helst grund för antagandet, att den brittiske statsministern kontrollerar den politiska situationen i Storbritannien, eller att han är självständig gentemot sina kollegor. Ingenting kan vara mera säkert än det faktum, som är känt för alla, vilka äro initierade i brittiska affärer, att lord Millner och lord Curzon äro lika viktiga för mr Lloyd George, som han för dem. Den brittiske statsministern kunde icke existera tjugufyra timmar utan understöd från demokratiens öppna fiender, av vilka han uppehålles i sitt ämbete. Alla liberaler med anseende stå utanför regeringsgruppen, och detsamma kan sägas om arbetarvärldens verkliga representanter. Churchill, Montagu och Dalziel anses icke vara representanter för liberalerna, icke heller äro de verkliga demokrater, om man får döma av deras förbindelser, finansiellt, socialt och på annat sätt. Hodge, Barnes och Havelock Wilson äro icke ledare för arbetarrörelsen i England. Deras nära förbindelse med den nuvarande regeringen tyder på ett visst avlägsnande från de demokratiska krafter, som ställa upp sig mot Lloyd George. Ingenstädes i hela England kan Lloyd George, annat än genom direkt köp, finna understöd från liberala tidningar med anseende. Liberalerna skola aldrig förlåta honom hans intriger mot Asquith, hans förbindelse med Northcliffe och den lätthet med vilken han vänder sig till feodala lorder för politisk makt, som de kunna giva och hålla tillbaka, allt efter behag. Som statsminister står Lloyd George bunden av vid män, som förut voro hans politiska fiender.

RED DEER valkrets i Alberta har hedrat sig själv genom att välja en av sina tidigaste pionjärer, J. J. Gaetz, till sin representant i legislaturen. Mr Gaetz är och har alltid varit en man med bestämda åsikter. Han har aldrig sökt undvika en fråga och har alltid gjort, vad han kunnat för att främja de principer, på vilka han trodde. Men han var först och främst en medborgare, och han intresserade sig för politik på grund av sitt intresse för god regering. Själv progressiv farmare, understödde han progressiva principer.

Mr Gaetz accepterade nominationen som liberal mot en unionist i en valkrets, som i dominionvalet i december förra året visade en majoritet av 400 röster i favör av unionistkandidaten. Han importerade icke federal politik i sin kampanj. Såsom kandidat till en plats i provinslegislaturen behandlade han uteslutande provinsfrågor. Men hans unionistmotståndare mr Galbraith och dennes understödjare ha aldrig upphört att söka exploatera unionregeringens i Ottawa förmenta popularitet. Resultatet visar, att antingen är mr J. J. Gaetz en mycket stark kandidat eller också är unionisten mindre populär i Red Deer nu än förra december. Möjligen bådadera.

ETT FÖRSLAG skulle vi vilja framställa till våra svenska farmare. Hur skulle det vara, om S. C. T. öppnade en eller annan spalt, vari farmarna från de olika svenska settlementen kunde meddela allmänheten, var goda farmar finnas och andra exakta uppgifter om dessa? Om dylika uppgifter blevo publicerade i svenskarnes egen tidning, skulle det säkerligen bliva en ledtråd för nykomlingarna till detta land. Även svenskar här i landet, som ämnade slå sig på farmning eller ville byta om plats, skulle draga nytta därav.

Om saken vinner anklang, äro vi villiga att öppna plats i tidningen och under någon lämplig rubrik, exempelvis Svenska Canada-Tidningens koloniseringsavdelning, publicera de inkomna uppgifterna. Dessa böra vara så noggranna som möjligt. Farmarnes storlek, läge och pris böra uppgivas, ävensom andra detaljer, som måste intressera en köpare, exempelvis jordens beskaffenhet, avstånd från järnväg och stad, tillgång till skolor o. s. v., icke heller får man glömma att uppgiva, till vilken en eventuell spekulant bör vända sig, tydligt namn och tydlig adress.

Vi bedja våra farmare låta höra av sig i denna sak.

REKONSTRUKTIONEN efter kriget intresserar många. I Canada ha vi "Canadian Industrial Reconstruction Association", tillkommen på kapitalistgrnas initiativ, i tydligt syfte att söka förhindra den sociala revolutionen och den ekonomiska frigörelsen efter kriget. En av de frågor, denna organisation söker lösa, är att söka etablera tillfredsställande förbindelser mellan kapital och arbete, d. v. s. från kapitalisternas synpunkt. Denna går naturligen ut på att söka så mycket som möjligt utsuga folket, själva få så stor förtjänst som möjligt för så liten betalning som möjligt och utan så liten friktion som möjligt. Sir John Willison uppgives ha yttrat:

"Ingen kan tro, att den mänskliga naturen skall förändras till karaktären, att framsteg skola ske utom genom individuellt initiativ, att organiserat samhälle kan existera utom på basis av privat egendom, att den sociala revolutionens verkningar kunna bli permanenta, så att evolutionens eviga och oundvikliga process kan kontrolleras av mänskliga förordningar."

Detta uttalande visar, vad den klass, vilkens förespråkare Sir John Willison är, skulle vilja tro, men historien talar ett annat språk. Vi måste taga satserna en och en för att visa deras löjlighet.

"Ingen kan tro, att den mänskliga naturen kan förändras till sin karaktär". Det är ett löjligt uttalande av en person, som i samma andedrag förklarar, att han tror på evolution. Människonaturen är icke något oföränderligt. Den är formad efter den sociala och ekonomiska omgivningen, som i sin ordning bestämmes av produktionssättet. Naturen hos en medlem av en vild och barbarisk stam av idag skiljer sig lika mycket från Sir John Willisons natur, som det produktionssystem, under vilket de leva skiljer sig. Sir John säger, att "inga framsteg kunna göras utan genom individuellt initiativ". Detta är helt enkelt "den store mannens teori". Prisandet av det individuella initiativet är endast en kvarleva från förra århundradets laissez faire-politik och är hopplöst omodärnt. Det faktum, att regeringar i dessa dagar kontrollera viktiga industrier och övertaga transporteringssystem, har givit detta initiativ dödsstöten.

"Organiserat samhälle kan endast bestå på basis av privat egendom". Detta är kapitalistklassens heligaste dogm. Men en var, som studerat evolutionens lagar, vet, att egendomen är lika mycket underkastad den evolutionära utvecklingen som allt annat i samhället, och att den privata egendomens och exploateringens system därför så småningom måste giva vika för ett system av social egendom, fred och fullt upp för alla.

Sir John Willison säger vidare, att "den sociala revolutionens verkningar icke kunna bli permanenta." Bourgeoisierevolutionerna lovade alltid "evig frihet", men medförde för den stora massan ett ändå värre slaveri. I det avseendet voro naturligen verkningarna icke permanenta. Men de etablerade bourgeoisien som styrande klass i de feodala herrarnas ställe, och t. o. m. Sir John kan icke påstå, att kapitalismen skall återvända till det gamla feodala systemet. Sådan är historiens gång, att då en ny klass genom revolution kommer till makten, den besegrade klassen kommer endast sällan och endast temporärt åter till makten. Så kommer det även att gå med folkets, farmarnes och arbetarnas sociala revolution och ekonomiska frigörelse.

FEM MEDLEMMAR av dominionkabinettet ha varit ute på prattur i västern och rest ända ut till västkusten. Den förste, som öppnade sin mun, var mr Rowell, som talade till en församling, till största delen sammansatt av starka unionister och kvinnor. Därefter kom Hon. J. A. Calder, som i hast flydde från Regina, då han upptäckte, att mennonitimmigrationen rört upp känslorna på platsen. "Höt flashes thrilled meetings" vittnade kapitalistpressen, då hrr Carvell, Mewburn, Reid, Burrel och Calder nådde kusten. "Det var endast ett sammanträffande", sade Hon. Frank Carvell, "att fem av ministrarna råkade mötas i Vancouver." "Sammanträffandet" var tydligen mr Rowells verk, vilken håller kabinettet i rörelse som aktörer för sin Information Bureau. Då Rowell drager på snöret, dansa marionetterna. "Regering medels order-in-council har nu avlösts av information medels Rowell-in-Council. Lagets främste var i sitt esse, och lik en Don Quixote kämpade han mot väderkvarnar. "Fighting Frank" (Carwell) kämpade mot osynliga fiender. Det måste sannerligen ha varit uppmuntrande för soldaternas familjer och arbetarna att från mr Carwell höra, att beskattningen av de stora rikedomarna kommer någon gång i framtiden — som ett valrop, då unionisterna tvingas att gå till folket. Mr Carwell förklarade i samma andedrag, att "det icke finnes någon utsikt till dominionval på länge". Hans löfte, att "i framtiden måste vi ta mera pengar från den rika klassen i form av skatter för att betala statsskulden", och hans hotelse "att de stora korporationernas stora förtjänster" skola beskattas, kunna tagas som en vink åt de stora intressena, att så länge de stå bakom unionregeringen, kunna de kanske undkomma syndafloden. Har mr Carwell redan glömt sitt löfte om beskattning av rikedom? Varför skall beskattning av stor profit sättas på framtiden?

OM IMMIGRATIONSPOLITIKEN i Canada skall ha någon som helst framgång och bliva till någon nytta för landet, måste åtgärder vidtagas, som äro helt olika dem, man förut varit van vid. Det är icke en att lämna immigranterna åt sig själva, att giva dem 160 acres "fritt land" långt ut i ödemarken och med andra handicaps, med två tomma händer. Både dominion- och provinsregeringar måste se till, att lämpligt land frigöres nära järnväg, och att nybyggarna givas en ekonomisk handräckning. Det gamla, med mänsklig energi oerhört slösande homesteadsystemet måste avlösas av något nytt system. Detta icke blott för immigranternas egen skull, utan för landets. Ty om vi någonsin skola tänka oss att kunna betala Canadas statsskuld, som vuxit från $200,000,000 till $1,50,000,000, är det icke blott nödvändigt att folkmängden förökas, utan att den invandrade befolkningen ges tillfälle att odla den odlingsbara, men ännu oppodlade jorden och därmed utvinna den rikedom, som den kan giva. Det är sålunda icke nog, att den framtida immigrationspolitiken tar sikte på att få invandrarna till landet, utan också på att anbringa dem på landet och få dem att odla det på bästa möjliga sätt. Men härtill fordras, att en ekonomisk handräckning lämnas nybyggarna. En dylik politik, som skiljer sig från all föregående immigrationspolitik, lär vara under utarbetning, och man får hoppas, att våra regeringar trots allt visa bättre förstånd och smak här än i de flesta andra frågor. På denna frågas lösning beror säkerligen Canadas framtida väl.

På andra platser har man försökt sig på sådan politik och med den allra största framgång. Redan 1883 började Argentina giva 250 acres land till nybyggare och dessutom $1,000 för inköp av redskap. Lånet drog 5% ränta och var på tio år. Argentina använde $50,000,000 för detta ändamål och skaffade icke mindre än 1,200,000 invandrare under loppet av sex år. Liknande politik har följts av New Zealand, Australien och Storbritannien i Irland.

När Canada slår in på en dylik politik, skall säkerligen immigrationsströmmen föras av sig självt till detta land. De nybyggare, som finna, att de blivit hjälpta och därför mötas av framgång, skola naturligen skriva hem och omtala detta. Och den propagandan skall verka bättre än alla avlönade immigrationsagenters ansträngningar. Om så sker, skola säkerligen även immigranter kunna väntas från Sverige utan att kyrkosamfund och andra svenska organisationer förnedra sig till att locka moder Sveas söner och döttrar från fäderneslandet.

VAD KOSTAR KRIGET? Det är en fråga, som i dagarna besvarats av en bankman i Schweiz, enligt telegram från Paris. Han har beräknat, att fyra års krig kostat världen $180,000,000,000.

Denne bankman erkänner, att han måst begränsa sig till ungefärliga beräkningar, emedan man icke kunnat erhålla exakta rapporter från Belgien, Serbien, Rumänien, Montenegro, Bulgarien och Turkiet. Men han påpekar, att detta icke är av någon större vikt, då den största delen av dessa länders krigsutgifter underskrivits av deras allierade. Därför anser han, att hans beräkningar äro så gott som alldeles riktiga.

Av dessa beräkningar framgår, att de 1461 dagarna av de första fyra krigsåren, som slutade den 31 juli 1918, kostade alla de krigförande i medeltal $123,000,000 om dagen. Under 1918 var medeltalet $244,000,000. Det betyder, att kriget kostar över $10,000,000 i timman — och kostnaden är i ständigt stigande!

Räknande mobiliseringsutgifterna och alla krigsoperationer, men icke kostnaden för förstörd egendom, beräknar denne bankman krigets direkta kostnader, som följer:

1914 (5 mån.)	$ 10,000,000,000
1915 (12 mån.)	26,000,000,000
1916 (12 mån.)	32,000,000,000
1917 (12 mån.)	60,000,000,000
1918 (t. juli 31)	52,000,000,000
1918 (12 mån.)	89,000,000,000
Summa t. juli 31, 1918	$180,000,000,000
Summa till jan. 1, 1919	217,000,000,000

I beräkningarna inneslutas lån mellan de allierade. Frankrike och dess allierade, utom Förenta Staterna, erhöllo $9,000,000,000 från Storbritannien, och Förenta Staterna hade till juli 1918 givit de allierade en kredit på $6,379,000,000.

Fyra femtedelar av krigsutgifterna hava finansierats av kassoperationer och lån. Sådana lån uppgå till ett hundratrettiofem biljoner dollars eller tre fjärdedelar av vad kriget kostar alla de krigförande nationerna.

DÅ TYSKARNA i våras började sin häftiga offensiv och under en tid avancerade med stormsteg, var det svårt att i ljuset av de tre föregående årens krigserfarenhet förklara deras stora framgång. Den femte brittiska armén och de franska styrkor, som höllo Chemin des Dames, ledo motgångar, som syntes tyda på antingen deras moraliska underlägsenhet eller underlägsenhet i ledarskap eller ock att tyskarna förvärvat sig överlägsenhet i den moderna krigföringens konst. Man ville naturligen icke tro, att dessa antaganden voro grundade. Men om tyskarnes framgångar i våras voro svåra att förklara, äro de allierades därpå följande framgångar ännu mer förvånansvärda och tydligen oförklarliga. De ha under en period av över tre månader upphållit en nästan oavbruten attack. De ha underhållit dessa attacker med en intensitet av artilleriförberedelser, som förebyggt deras förluster att bli för stora. Och som ett resultat av dessa attacker ha de trängt sig fram genom en linje, som var så ogenomtränglig, som militärvetenskap och slösande pänningsummor kunde göra den. De tyska segrarna i våras ha visat sig obetydliga mot de allierade segrarna efter den 15 juli. Om de förra voro oförklarliga, kunna de senares väldiga resultat endast förklaras av mäktiga militära resurser, den militära organisationens förträfflighet, ledarnes energi och den moraliska vitaliteten hos de franska och brittiska soldaterna. Dessa segrar höra till det mest förvånansvärda och oerhörda i detta det mest oerhörda av alla krig.

MEN ehuru de allierade arméerna förtjänade dessa segrar på grund av storheten i deras ansträngningar och den snabbhet, med vilken de återvunno krafterna efter nederlaget, kunde de knappast ha vunnit dylika lysande framgångar, om Tyskland icke lidit av moralisk och fysisk trötthet. Så är utan tvivel fallet. Våroffensiven var med all säkerhet ett försök av en desperat spelare att i ett drag vinna spelet, ehuru han icke hade någon större trumf på hand. Denna offensiv krävde en massa material, som om det kunnat hållas i reserv, kanske gjort Hindenburglinjen ogenomtränglig åtminstone under den nuvarande kampanjen. Den krävde en moralisk ansträngning för att skydda de orättfärdiga östra fördragen, som den tyska nationen icke kunde svälja utan samvetsförebråelser. Det militära partiet i Tyskland var troligen fullt förvissat om den risk, det löpte, genom att kasta så mycket av sin reserv i en offensiv, men det var dess enda chance ur ren självbevarelsesynpunkt sett. De hade icke råd att vänta. Tysklands hela industriella maskineri höll på att gå i stycken med alltjämt ökad hastighet. Dess allierade höllo på att giva sig. Det tyska folkets moraliska tålamod kunde under inga omständigheter väntas hålla ut under ännu en krigsvinters vedermödor. På så sätt blevo de förvånansvärda tyska segrarna föregångare och delvis den verkliga orsaken till ett även mer förvånansvärt debacle. Det tyska militärpartiet kunde ha undvikit detta hazardspel genom att söka allmän fred under Brest-Litovsk-underhandlingarna på de villkor, som erbjödos av president Wilson, men detta skulle ha inneburit en uppgivelse av alla deras krigsmål och även slutligen uppgivelse av ledningen över Tysklands öde. Därför fortsatte detta parti hazardspelet till slutet. Och resultatet blir, att det måste lida ett strängare sraff från sitt eget folk och folken i fiendeländerna, vilkas lidanden det övermodigt ökade.

LUDENDORFFS avgång, som lär ha skett i ilska över Tysklands accepterande av utrymning, pekar på en stämning i Tyskland, som man kanske icke tillräckligt uppmärksammat. Ludendorff känner, att Tyskland är slaget, men det är föga troligt, att han eller någon annan i högre befälsställning vill medgiva, att den nuvarande militära situationen gör accepterandet av dylika drastiska villkor oundvikligt. De flesta generaler i Ludendorffs ställning föredraga att göra motstånd ända till utrotandet — av deras soldater. De äro hågade att spela hazard på chancen att undkomma nederlag under de få veckor, som återstå, tills vinterstormarna börja hindra de allierades frammarsch. Det är karaktäristiskt för det militära temperamentet att trots allt hoppas, att överskatta chancerna av en vändning i krigslyckan. När allt kommer kring, fråga de sig själva, hava de icke minst fyra miljoner soldater, med vilka de kunna motstå de allierade? Antag, att de förlora 200,000 i veckan, så ha de dock en betydlig styrka kvar, som kanske under vintermånaderna kan hålla Meuselinjen. Under tiden skulle det tyska folket få genomlida en annan vinters vedermödor, och icke heller de franska och brittiska folken skulle hava det allt för gott. Om vi ge oss tid att tänka på mycket i denna stämning, som måste förefinnas hos det tyska militära befälet och i tyska konservativa kretsar, skulle vi bättre uppskatta president Wilsons klokhet, då han gav sin diplomati en sådan gestalt, att den demokratiska rörelsen i Tyskland arbetar i harmoni med oss mot besegrandet av den tyska militarismen.

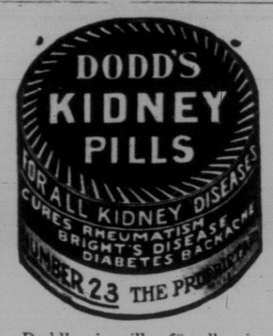

Dodd's njurpiller för alla njursjukdomar. Botar reumatism, sockersjuka, diabetes och ryggvärk. De säljas för 50c. pr ask, eller sex askar för $2.50, hos alla handlare eller vilja vi sända dem vid mottagandet av betalningen. Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto, Ont.

The Royal Bank of Canada

Auktoriserat kapital $50,000,000. Inbetalt kapital $14,000,000
Reservfond $15,000,000

President . . . . . Sir Herbert S. Holt
Vice President and Managing Director . . . . E. L. Pease
General Manager . . . . . C. E. Neill

Alla slags bankaffärer utföras. Räkningar öppnas för enskilda personer eller korporationer. Penningar försändas till främmande land enligt lägsta möjliga avgifter. Speciellt uppmärksammas sparbanksavdelningen, där man kan öppna räkningar med $1.00. Ränta beräknas två gånger om året.

T. E. THORSTEINSON, Manager.
Hörnet av William Ave. och Sherbrook St. Winnipeg, Man.

ANVÄND ICKE BRÅCKBAND

C. E. BROOKS

BROOKS' Appliance, den moderna, vetenskapliga uppfinningen, den underbara nya upptäckten som botar bråck, skall sändas på försök. Inga obehagliga fjädrar eller stoppningar. Har automatiska luftdynor. Binder och drager de brutna delarna tillsammans, som vid en bruten lem. Inga salver. Inga lögner. Varaktig, billig. Sändes på försök för att bevisa det. Skyddad av U. S. patent. Katalog och mätblankett sändes fritt. Sänd namn och adress idag.

C. E. BROOKS, 352 B State St., Marshall, Michigan.

HUGGET OCH STICKET

INTET socialt kvacksalveri får tålas i rekonstruktionstiden efter kriget. Det måste vi hålla styvt på, även om vi skulle bli anklagade för att vara rödglödgade bolsjeviker.

*

Den eminente tyske tidningsmannen Maximilian Harden, redaktör för Die Zukunft, som av någon mystisk anledning fått tala ganska fritt under kriget, har i en intervju yttrat:

"Vi började kriget med ett smutsigt trick, och alla våra efterföljande segrar ha varit resultat av ohederlighet. Wilhelm II är en filmhjälte, och Tyskland är en vulgär kinematografscen. Vi sitta i dag på ruinerna av 30 års Hohenzollern-politik."

*

Det kannes alltid gott att få uppmuntrande ord, när man gör sitt bästa. Även en tidning gläder sig, då dess arbete erkännes. Svenska Canada-Tidningen har fått många vänliga ord sig tillsända. Från mycket kompetent håll har den även prisats, och det är tydligt, att dess hållning i dessa vargatider allmänt uppskattas av svenskarna i Canada. Här taga vi oss friheten återgiva några uttalanden från synnerligen kompetent håll:

Chefsinspektör John E. Forslund i Calgary skriver:

"Dina redaktionsartiklar äro i allmänhet välskrivna och välkonstruerade."

Pastor Karl von Lehnsburg skriver:

"Så länge Eder tidning är, vad den är, vill jag gärna stå Eder till tjänst med allt jag kan. Jag räknar det som en heder att hava med Eder att göra. Det är hårda tider att stå som en ljusets riddarvakt i barbariet."

En person, som är synnerligen kompetent bedömare, och som läser massor av tidningar, men vilkens namn vi av viss anledning icke kunna nämna, säger:

"Svenska Canada-Tidningen är faktiskt den bäst redigerade tidningen i Canada, jag undantager ingen. Redaktionsartiklarna äro sakrikt och väl skrivna, och det är ett sant nöje att läsa dem."

Mr N. J. L. Bergen i Wetaskiwin, Alta., yttrar:

"Alla svenska män och kvinnor med erfarenhet uppskatta Svenska Canada-Tidningens hållning. Edert val av artiklar är ypperligt. De äro intressanta, upplysande och smått revolutionerande på fint sätt. Det fordras icke blott en tänkare, utan även en praktisk person att välja artiklar så."

*

Manitoba Free (?????) Press föreslog följande vackra böneformulär att användas under den minut på middagen, som förra veckan skulle ägnas åt bön här i Winnipeg:

"Almighty Father,—We pray Thee that this war may end soon in a triumph of the forces of right and a defeat of the forces and influences of wrong—a defeat so utter and so thorough that there shall hereafter be no tolerance in this world for the leader of that type who treats as a "scrap of paper" an agreement given in good faith and for a good purpose —that there shall henceforth be no place nor patience in any nation or circle or community for he who loveth and maketh a lie. We pray Thee, O Father, that this may be the last war, and that the fruit of it may be the healing of the nations and perennial goodwill and honor among men. We beseech Thee, our Lord and our Father, in Christ's name and for His sake, to bring us speedily and with bright and real victory out of our long night of days. Amen and Amen."

*

Vi ha tyvärr icke mycket rum för skämtbitar i S. C. T. Men för den, som vill läsa något skämtsamt, hänvisa vi till Manitoba Free Press' redaktionsartiklar.

*

Nu när skördearbetet är överstokat, är tiden inne att ägna sig åt biblioteksfrågan.

*

En order-in-council borde utfärdas mot vissa tidningsmän att redigera en tidning.

*

I Sverige hade man förr i världen för sig, att bönderna voro så efterblivna. Och därför fördes all möjlig reaktionär, både politisk och annan, propaganda bland dem — ibland med en viss framgång. I Svensk-Canada synes det vara somliga, som tro, att de svenska farmarna äro ändligen efterblivna. Men de äro nog missräknade därvidlag, och deras propaganda skall säkerligen icke falla i någon god jordmån.

N. F. B.

ONSKAS.

Man van vid köksarbete. Var god och icke sök, om icke van vid detta arbete. Lön $16 i veckan. Timmar från kl. 9 till kl. 6. Sök Del Confectionery, 455 Portage aave.

HALLÅ, FLICKOR!

En 38 års ungkarl önskar stifta bekantskap med en svensk flicka, för att om tycke därav uppstår, ingå äktenskap. Svar med fotografi.
Allt skämt undanbedes.
N. Pearson,
Box 134, Lacombe, Alta.

HALLÅ, FLICKOR!

En 38 års ungkarl önskar stifta bekantskap med en svensk flicka, för att, om tycke därav uppstår, ingå äktenskap. Svar med fotografi.
Allt skämt undanbedes.
N. Pearson,
Box 134, Lacombe, Alta.

TILL VÅRA LANDSMANINNOR!

Finnes det en Svensk Flicka, som har ett friskt litet Barn, och av ekonomiska omständigheter ej ser sig utväg att giva det en god uppfostran? Om ni önskar giva det till ett gott hem på landet, för livet, tillskriv oss.

Mrs. R. Anderson,
Acadia Valley, Alta.

Ovillkorlig underkastelse

Gift finnes alltid i det mänskliga systemet. Det elimineras speciellt genom tarmkanalen. Många allvarliga sjukdomar kunna icke undvikas, om eliminationen icke är fullständig. Det betyder ovillkorlig underkastelse för de giftiga substanserna. American Elixir of Bitter Wine är just det botemedel, som hjälper elimineringen. Det rensar tarmarna fullständigt. Varande berett endast av medicinska bittra örter och naturligt rött vin, är det både verksamt och smakligt. På alla apotek. $1.50. De gamla fienderna, reumatism och neuralgia, äro åter vid vår dörr. Var beredd och skaffa genast Triner's Liniment. Pris 70c. Om eder apotekare icke har Triner's läkemedel på hand, kan han skaffa dem. Mottag icke några andra läkemedel. Joseph Triner Company, 1333—1343 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.

M. JØRGENSEN
Dam- och herrskrädderi
Tillskärning efter prof. Mitchells system, N. Y.
FÖRSTA KLASSENS ARBETE
BILLIGA PRISER
FÄRDIGSYDDA KLÄDER FRÅN DE BÄSTA FABRIKER ALLTID PÅ LAGER
OBS.! Winnipegs största skandinaviska skrädderiaffär
M. JØRGENSEN
398 Logan Ave. Winnipeg, Man.